

Ps 55 (54) /wg BT wyd. 4/

¹ *Kierownikowi chóru. Na instrumenty strunowe. Pieśń pouczająca. Dawidowa.*

² Boże, nakłoń ucha na moją modlitwę

i nie odwracaj się od mojej prośby,

³ zwróć się ku mnie i wysłuchaj mnie!

Szamocę się w moim ucisku,

jęczę ⁴ pod wpływem głosu nieprzyjaciela,

pod wpływem wołania grzesznika,

bo sprowadzają na mnie niedolę

i napastują mnie w gniewie.

⁵ Drży we mnie moje serce

i ogarnia mnie lęk śmiertelny.

⁶ Przychodzą na mnie strach i drżenie

i przerażenie mną owłada.

⁷ I mówię sobie: gdybym miał skrzydła jak gołąb,

to bym uleciał i spoczął –

⁸ oto bym uszedł daleko,

zamieszkał na pustyni.

⁹ Prędko bym wyszukał sobie schronienie

od szalejącej wichury, od burzy.

¹⁰ O Panie, rozprosz,

rozdziel ich języki;

bo widzę przemoc

i niezgodę w mieście.

¹¹ Obchodzą je w ciągu dnia i nocy

po jego murach,

a złość i ucisk są w pośrodku niego.

¹² Pośrodku niego jest zagłada,

a z jego placu nie znika krzywda i podstęp.

¹³ Gdybyż to lżył mnie nieprzyjaciel,

z pewnością bym to znosił;

gdybyż przeciw mnie powstawał ten, który mnie nienawidzi,

ukryłbym się przed nim.

¹⁴ Lecz jesteś nim ty, równy ze mną,

przyjaciel, mój zaufany,
¹⁵ z którym żyłem w słodkiej zażyłości,
chodziliśmy po domu Bożym w orszaku świątecznym.
¹⁶ Niechaj śmierć na nich spadnie,
niechaj żywcem zstąpią do Szeolu,
bo w ich mieszkaniach jest wśród nich nikczemność!
¹⁷ A ja wołam do Boga
i Pan mnie ocali.
¹⁸ Wieczorem, rano i w południe
narzekam i jęczę,
a głosu mego [On] wysłucha.
¹⁹ Ześle pokój - uratuje moje życie
od tych, co na mnie nastają:
bo wielu mam przeciwników.
²⁰ Usłyszysz Bóg i poniży ich
Ten, który zasiada na tronie od początku,
bo nie ma dla nich opamiętania
i nie boją się Boga.
²¹ [Każdy] podnosi ręce na domowników,
umowę swoją łamie.
²² Jego twarz jest gładsza niż masło,
lecz serce gotowe do walki.
Jego mowy łagodniejsze niż olej,
lecz są to obnażone miecze.
²³ Zrzuć swą troskę na Pana, a On cię podtrzyma;
nie dopuści nigdy,
by miał się zachwiać sprawiedliwy.
²⁴ Ty, o Boże, ich wtrącisz do studni zatracenia;
mężowie krwawi, podstępni
nie dożyją połowy dni swoich,
ja zaś nadzieję pokładam w Tobie.

Ogarnia mnie lęk śmiertelny. W sytuacji zagrożenia od swoich nieprzyjaciół Psalmista kieruje do Boga błaganie, w którym wyraża przeżywany przez siebie traumatyczny lęk. Jego modlitwa

przypomina pełne bólu wyznanie proroka Jeremiasza (zob. Jr 15,10-18; 18,18-23) i modlitwę Pana Jezusa w Ogrójcu w trwodze czekającej Go męki (Mt 26,36nn i par.). W zagrożeniu człowiek musi się zmierzyć nie tylko z zewnętrznym przeciwnikiem, ale także z własnymi emocjami. I to bywa bardzo trudny przeciwnik. Jakże bowiem ciężko jest zachować spokój, uciszyć rozkołatane serce i ufnie powierzyć swe życie w ręce Boga.

Gdybyż to lżył mnie nieprzyjaciel. Psalmista odkrywa, że w gronie nieprzyjaciół jest również jego przyjaciel, z którym uczestniczył w uroczystych obchodach świątecznych w świątyni. Doświadczenie zdrady od najbliższych szczególnie boli, podcina bowiem najbardziej podstawowe poczucie oparcia w drugim człowieku, wartość przyjaźni i miłości. Jakże rani serce „Judaszowy pocałunek”.

Niechaj śmierć na nich spadnie... (w.16). W modlitwie liturgicznej Kościoła opuszczamy ten werset Ps 55, zawierający życzenie śmierci dla nieprzyjaciół. Chcemy „dorastać” do miary Chrystusowego przykazania miłości i modlitwy za nieprzyjaciół (zob. Mt 5,44). W zakończeniu psalmu pozostaje jednak wyznanie, że sprawiedliwa kara dosięgnie nieprawych z ręki Boga.

Zrzuć swą troskę na Pana, a On cię podtrzyma. Po słowach złorzeczenia wrogom Psalmista wyraził swoją nadzieję pokładaną w Bogu, swoje oczekiwanie na Jego pomoc, na wybawienie od śmierci. W odpowiedzi otrzymał słowo utwierdzające go, iż Pan przyjdzie mu z pomocą, i nie pozwoli, aby sprawiedliwemu stała się krzywda. Pan Jezus nauczył nas modlić się w obliczu cierpienia i śmierci: „niech się stanie wola Twoja” (Mt 26,42c).

Panie Jezu, Ty sam doświadczyłeś lęku przed swoją męką, wejrzyj na wszystkich, którzy zwracają się do Ciebie wzywając ratunku w zagrożeniu życia, w swoim opuszczeniu i trwodze. Który żyjesz i królujesz na wieki wieków. Amen.

o. Michał Baranowski OFMConv